ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τοῦ RENÈ MAIZEROY

Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

...Τὸ προτραΐτο ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τὸ 15 αἰῶνα καὶ ἔφερε τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Κινέζου ζωγράφου Τσὲν-Τσοῦ-Τσέγκ.

Παρίστανε μιὰ γυναῖκα ὡραία, μὲ πρόσωπο παιδικό.

Βλέποντάς την κανεὶς ἀναλογιζόταν κάποιο ὑπέροχο ρόδο ποὺ τὰ πέταλά του ἄνοιξαν μέσ' στὶς ἀνταύγειες τῆς αὐγῆς, ποὺ τὸ δροσερὸ καὶ διαπερστικὸ ἄρωμά του ξεπερνάει στὴ γλυκάδα τὰ πιὸ μεθυστικὰ μύρα.

Τὸ πρόσωπό της ἀπάστραφτε. Ἀπὸ τὰ ἀμυγδαλωτὰ μάτια της, πάνω ἀπ' τὰ ὁποῖα σχημάτιζαν καμπύλες οἱ βλεφαρίδες, ξεγλυστροῦσε ἕνα βλέμμα γλυκασμένο κι' ὅλο χάδι. Ἄθελα σᾶς ἐτράβαγε. Σᾶς ἔδινε τὸν ἴλιγγο, σὰ μιὰ λίμνη βαθειά, ὅπου μέσ' ἀπ' τὶς γαλάζιες νυμφαῖες, καθρεφτίζονται οἱ χρυσὲς στέγες μιᾶς παγόδας. Τὸ στόμα με τὰ λεπτὰ καὶ χρυσωμένα ἀπ' τὸ βάψιμο χείλη σᾶς ξάφνιαζε μὲ τὴν παιγνιδιάρα μὰ καὶ τὴν τρυφερή του ἔκφραση. Τὸ πηγοῦνι της στρογγυλὸ ἔκλεινε ἔτσι ὥστε ν' ἀνοίγει στὴ μέση μιὰ λακκουβίτσα, ὅμοια μ' ἕνα μικρὸ σταφῦλι ποὺ ἀρχίζει νὰ γίνεται καὶ νὰ χρωματίζεται. Οἱ λωβοὶ τῶν αὐτιῶν της δὲν εἶταν βαρυμένοι καὶ παραμορφωμένοι μ' ἐπιδεικτικὰ σκουλαρίκια. Ἕνα κοράλλινο περιδέραιο μπερδευόταν μὲ τὰ μαλλιά της.

Μὲ τὸ ἀριστερό της χέρι ταλάντευε, ἔτσι σὰν ἕνα σκῆπτρο, ἕνα βάζο γύρω ἀπ' τὸ ὁποῖο κυνάτιζαν ἀλλάζοντας χρώματα πεταλοῦδες σ' ἕνα κῆπο.

Τὸ δεξί, μὲ μιὰ ἀξιολάτρευτη χάρη ποὺ φανέρωνε κάποια ντροπή, κρατοῦσε μπρὸς στὸ ὁλόλευκο κορμί της, σὰ νὰ εἶχε βγῆ ἀπὸ ἕνα ἀναβρυτήριο, ὅπου σκλάβοι τὴν ἀρωματίζαν, μιὰ ρόμπα ἀπὸ ἀνάλαφρο καὶ διάφανο μετάξι, μὲ θεῖες πορφυρένιες δίπλες.

Τὰ μικρὰ παιδικὰ πόδια της μὲ τοὺς λεπτοὺς ἀστραγάλους εἶταν μισοβαλμένα σὲ κεντημένες παντόφλες. Οἱ κνῆμες της θύμιζαν χρυσοὺς μυστηριώδεις κ' ἡδονικοὺς.

Ὁ ζωγράφος, ποὺ τὴν ἐλάτρευε ἴσως, εἶχε γράψει σὲ μιὰ γωνία τοῦ πορτραίτου αὐτὸ τὸ στίχο :

Ἕνα ἄνθος τῆς βερυκοκιᾶς στὸν οὐρανὸ πεθαίνει.

Εἶτανε μεγάλη κυρία στὸ Πεκῖνο.

Εἶχε ἕνα πλούσιο παλάτι τριγυρισμένο ἀπὸ παραμυθένια περιβόλια, ὅπου κιόσκια ὀνειρεμένα περιστοίχιζαν τὶς ἀμμοστρωμένες δενδροστοιχίες, ὅπου τὰ συντριβάνια κ' οἱ μικροὶ καταρράχτες ἀναπηδοῦσαν μέσα σὲ ἄλση ἀπὸ γλυσῖνες, μανόλιες καὶ παιώνιες, ὅπου μουσικοὶ ἀόρατοι ἔπαιζαν στὶς σουρντίνες λογκεμένες κι' ἀργὲς μελωδίες, μαζὶ μὲ τὶς φωνὲς τῶν περιστεριῶν τὰ σφυρίγματα τῶν κοτσυφιῶν καὶ τῶν ἀηδονιῶν, τὶς στριγγὲς κραυγὲς τῶν παγωνιῶν, τὸ θόρυβο τοῦ ἀνέμου μέσ' στοὺς κέδρους καὶ τὰ πεῦκα. Θηλυκὰ ἐλάφια καὶ ζαρκάδια κόκκινα μὲ ἄσπρες βοῦλες τὴν ἀκολουθοῦσαν παντοῦ ὑποταχτικά. Ἀλλόκοτα ψάρια, ὅμοια μὲ τὰ χρώματα τοῦ οὐράνιου τόξου, μὲ λέπια χρυσᾶ καὶ τῶν ὁποίων ἡ οὐρὰ καὶ τὰ φτερούγια εἶταν ἀσημένια, σάλευαν μέσ' στὰ ἰχθυοτροφεῖα, ὅπου αὐτή, ὅταν τῆς ἐρχόταν τὸ κέφι πετοῦσε μέσα γελῶντας τὰ δαχτυλίδια της, τὰ σμαράγδια της καὶ τὰ ζαφείρια της.

Ὅταν μ' ἀχτῖδα τοῦ ἥλιου γλυστροῦσε μέσ' ἀπὸ κανένα παράθυρο, φώτιζε τοὺς τάπητες καὶ τὰ μαξιλάρια τῶν αἰθουσῶν ὅπου πάντοτε βρισκόντουσαν ἀναρίθμητοι προσκαλεσμένοι.

Τίποτε δὲ μποροῦσε ν' ἀντισταθεῖ στὴ μοιραία καὶ δεσποτικὴ χάρη ποὺ ἀνάδινε ἡ ὀμορφιά της.

Ἔφτανε νὰ τὴ δεῖς, ν' ἀκούσεις μιὰ στιγμὴ τὴ μαγικὴ φωνή της, ν' ἀντικρύσεις τὶς κόρες τῶν ματιῶν της ποὺ ἄλλαζαν ὁλοένα νεραὶ γιὰ νὰ γίνεις ἕνας δαιμονισμένος χωρὶς πίστη καὶ νόμο, γιὰ νὰ καεῖ γιὰ πάντα ἡ καρδιά σου.

Τὶς ἡμέρες τῶν γιορτῶν, ἐνῶ ἐκεῖνη διάσχιζε ξαπλωμένη ἀπάνω στὸ φορεῖο της, στολισμένη σὰν εἴδωλο, τὸ πολυθόρυβο πλῆθος, οἱ αὐλικοὶ πέφτανε μπροστά της θαμπωμένοι, οἱ στρατιῶτες ἔτρεμαν σὰν τὰ καλάμια ποὺ τὰ σέρνει ὁ ἀξάφνος ἄνεμος, ἔγερναν κάτω τὶς λόγχες τῶν στολισμένες μὲ τὶς μακρουλὲς σημαιοῦλες κ' οἱ παπάδες χτυποῦσαν τὶς καμπάνες μέχρι σπασίματος.

Οἱ ἀγέρωχοι μανταρῖνοι προσφερόντουσαν νὰ τὴν ὑπηρετήσουν ὡς βασάλοι τῶν φορείων της. Κάθε πρωΐ, οἱ παχειοὶ τοῖχοι ποὺ περιστοίχιζαν τὴν ἀρχοντικιά της κατοικία, εἶταν πιτσιλισμένοι μὲ αἷμα κι' ἐσκέπαζαν πτώματα μὲ τὸν ἴσκιο τους. Δυστυχισμένοι τρελλοί, ἀφοῦ σύρλιαξαν ὁλονυχτὶς ἐκεῖ, στὸ μάκρος τῶν τοίχων, τὸν πόνο τους, τὴν ἀγάπη τους, ὕστερα, ὅταν ἔσβυναν τὰ σκοτάδια ριχνοντουσαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, διψῶντας νὰ πεθάνουν καὶ σκοτωνόντουσαν.

Αὐτὴ εἶταν αἰτία νὰ γίνουν μέσ' στὴν ἀρχαία αὐτοκρατορικὴ πόλη τερατώδη ἐγκλήματα καὶ τραγικοὶ ἀφανισμοὶ καὶ τὰ πιὸ πολλὰ σπίτια νὰ πενθήσουν.

Οἱ χειρότερες ἐπιδημίες εἶχαν κάνει λιγώτερο κακὸ ἀπ' αὐτὴ ποὺ γεννοῦσε γύρω της κακὲς ἐπιθυμίες, ἀπ' αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ πλᾶμα.

Καὶ ὁ αὐτοκράτορας ἀποφάσισε νὰ ξεριζώσει, ν' ἀφανίσει αὐτὸ τὸ φαρμακερὸ λουλοῦδι ποὺ δηλητηρίαζε τὶς ψυχές.

Καταδίκασε τὴ μεγάλη κυρία σὲ στραγκάλισμα.

Αὐτὴ δὲν ἐπαναστάτησε στὴν ἀδυσώπητη αὐτὴ ἀπόφαση. Δὲν κάλεσε κανένα σὲ βοήθειά της. Δὲ ζήτησε κανένα δίκιο. Δὲ ζήτησε κανένα καταφύγιο.

Κομπαστικά, περιφρονητικά, διάταξε ν' ἀνοίξουν ὅλες τὶς πόρτες, ὅλες τὶς γρίλλιες καὶ νὰ ὑποδεχτοῦν σὰν ἀνέλπιστους ξένους τοὺς ὁπμίους, ποὺ εἶχαν διαταγὴ νὰ τὴν ἀλυσσοδέσουν καὶ νὰ τὴν ὑποβάλουν στὸ μαρτυρικό της θάνατο.

Ἐκεῖνοι ὅρμησαν μὲ κραυγὲς λύσσας μέσ' στὸ κιόσκι τὸ χαμένο στὰ λουλούδια, ὅπου αὐτὴ γαλήνια, μ' ἕνα τραγοῦδι στὰ χείλη, γονατισμένη σὲ μαξιλάρια, μπρὸς σ' ἕναν ἀσημένιο καθρέφτη ποὺ τῆς παρουσίαζε μιὰ ὑπηρέτριά της, μάκραινε μ' ἕνα πινέλλο τὴ ξεφτυσμένη ἄκρη τῶν βλεφάρων της.

Σήκωσε τὰ μάτια της πρὸς αὐτὴ τὴν ἄγρια ὀρδὴ καὶ ὅλοι ἐσώπασαν ἀμέσως, ἔνωσαν τὰ χέρια τους, τρέμοντας ποὺ τὴν εἶχαν προσβάλλει, συντριμένοι, ἀπελπισμένοι κι' ἄρχισαν νὰ σέρνωνται σὰν τὰ σκυλιὰ γιὰ νὰ φιλήσουν τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός της καὶ νὰ παραδοθοῦν σὲ μαρτύρια.

Οἱ πιὸ βάρβαροι, οἱ πιὸ τιποτένιοι, οἱ πιὸ ἐλεεινοί, διαλεγμένοι μέσ' ἀπὸ τὶς φυλακὲς ὅπου περίμεναν τὸν θάνατο ὑποβλήθηκαν κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους στὸ ἴδιο ἔργο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξαρτιόταν ἡ χάρη τους, μὰ κι' αὐτοὶ ἔπαθαν τὰ ἴδια μὲ τοὺς πρώτους.

Ἡ μεγάλη κυρία, θριάμβευε, χτυποῦσε τὰ χέρια, γελοῦσε, διασκεδάζοντας μὲ τὶς νῖκες της.

Καὶ ὁ ἀνώτατος δικαστής, ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ ἡμίθεος ποὺ βασίλευε στὴν ἀπέραντη Κίνα, ὁπλίστηκε τότε μὲ θάρρος, περιφρόνησε τὸν κίνδυνο καὶ πῆγε ν' ἀντικαταστήση τοὺς δημίους ποὺ ἡ θέλησή τους ἔλυωνε σὰν τὸ κερὶ μπρὸς στὰ πλάνα καὶ χαϊδιάρικα μάτια της.

Σοβαρός, θλιμμένος, μεγαλοπρεπὴς τῆς φώναξε :

— Βλέπεις, ἔρχομαι σὰν ἴσος πρὸς ἴσο... Σοῦ φέρνω ἐγὼ τὸ θάνατο... Πρέπει τὰ μάτια σου νὰ κλείσουν γιὰ πάντα, γιὰ νὰ ξανάρθει ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ εὐτυχία στὸ λαό μου...

Ἡ καταδικασμένη στέναξε μὲ πόνο :

— Μήπως εἶνε λάθος δικό μου ποὺ εἶμαι ὡραία καὶ μ' ἀγαποῦν ὅλοι.

Μιὰ ἀνατριχίλα τρόμου καὶ οἴκτου πάγωσε τὸν αὐτοκράτορα ὡς τὸ μυαλό. Μὲ ἀγωνία τρέμοντας τῆς ξαναπε :

— Γυναῖκα, πρέπει νὰ πεθάνῃς, πρέπει νὰ πεθάνεις ! Ὑπάκουσε ! Διώξε ἀπὸ μένα τὸ αἶσχος ποὺ θὰ μὲ σκεπάσει ἂν μὲ νικήσεις, γιατὶ θὰ πεθάνεις μόνο ἂν τὸ θέλεις ἐσύ.

Καὶ καρτερικά, τὸ ἐξιλαστήριο θῦμα ποὺ τὸ περίμενε μιὰ ἀποθεωτικὴ κηδεία, χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ πέρασε μόνη της στὸ λαιμό της τὴ θηλειὰ τοῦ θανάτου...

Renè Maizeroy